

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2011. évi január hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hamis vád büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2010. évi szeptember hó 14 . napján kelt 27.Bf.7377/2010/6. számú ítéletét **helybenhagyja**.

Köteles a vádlott a harmadfokú eljárásban felmerült 3.475 (háromezer-négyszázhetvenöt) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2019. évi március hó 24. napján kihirdetett 9.B.III.1413/2009/9. számú ítéletével a vádlott bűnösségét lopás büntetében (Btk.316.§ (1) bekezdése, (4) bekezdés b/1 pontja), hamis vád büntetében (Btk.233.§-ának (1) bek. a/ pontja és (2) bekezdése), 2 rb. közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 274.§-ának (1) bek. b/ pontja), közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 274.§-ának (1) bek. c/ pontja) és 2 rb közokirattal visszaélés vétségében (Btk. 277.§-ának (1) bekezdése) állapította meg.

A bíróság ezért a vádlottat , mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 2 évi fegyházbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett ítéletében a feltételes szabadságra bocsátás kizárásáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A kétirányú fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2010. szeptember 14. napján kelt 27.Bf.III.7377/2010/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta.

A vádlott igazságszolgáltatás elleni bűncselekményét a hamis vád büntette Btk. 233.§-ának (1) bekezdés a/ pontja szerinti alapesetének minősítette, valamint a

vádлотта 2 rb közokirattal visszaélés vétsége (Btk. 277.§-ának (1) bekezdése) miatt ellene emelt vád alól felmentette.

A jogi indokolásban - a közbizalom elleni bűncselekményt illetően - az elsőfokú bíróságától eltérő álláspontra helyezkedett.

Okfejtése szerint a vagyon elleni bűncselekmény elkövetésekor tetten ért vádlott, aki személyazonosságának igazolására más személy nevére kiállított személyi igazolványt és lakcímkártyát használt fel, nem követett el bűncselekményt, mivel az okiratokat az azokat ténylegesen birtokló személy beleegyezésével szerezte meg. Az a körülmény, hogy az illető személy nem jogszerűen jutott az okiratok birtokába, a vádlottnak nem róható fel, aki így magatartása nem valósít meg bűncselekményt. A vádlottat ezért - bűncselekmény hiányában - felmentette a 2 rb. közokirattal visszaélés vétsége miatt ellene emelt vád alól.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott jelentett be indokolás nélküli fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.812/2010/1.számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő a kiszabott büntetés enyhítését kérte, azzal, hogy a másodfokú felmentő rendelkezés folytán szűkült a bűnösség köre, a terhelt a büntetés-végrehajtási intézetben kifogástalan magatartást tanúsít és egy kiskorú gyermek eltartása terheli.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság helytállóan biztosított fellebbezési jogot az ítéletével szemben, miután az elsőfokú bűnösséget megállapító határozatot megváltoztatva a vádlottat részben felmentette az ellene emelt vád alól.

A bejelentett fellebbezés nem alapos.

A Be. 387.§-ának (1) és (2) bekezdései alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletének minden rendelkezését és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - felülbírálja abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A Be. 388. §-ának (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alapossgal folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte és azokat iratszerűen, részletesen, okszerűen, az ésszerűség és a logika szabályainak megfelelően értékelte, mérlegelte.

Az így megállapított tényállást a másodfokú bíróság megalapozottnak ítélte, s pusztán a vádlott előzményi elítélésére nézve egészítette ki.

Miután a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás teljes körű, senki által nem vitatott bizonyítékon alapul, az minden tekintetben megalapozott, így a Be. 388.§-ának (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság számára irányadó volt.

Mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és számot adott arról, hogy a vádlott beismerő vallomását mely bizonyítékok erősítették meg.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a vagyon elleni bűncselekmény és a közokirat-hamisításként értékelt közbizalom elleni bűncselekmények minősítése is törvényes. A közokirat-hamisítás kapcsán kifejtettek megfelelnek a 2/2004. Büntető jogegységi határozatban adott iránymutatásnak és a bírói gyakorlatnak.

Osztotta az ítélőtábla a másodfokú bíróság jogi álláspontját, mely szerint a vádlott igazságszolgáltatás elleni bűncselekménye a hamis vádnak nem a minősített, hanem csupán az alapesetét meríti ki.

A közokirattal visszaélés kapcsán helytállóan mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy a vádlott - ismeretlen társa révén - négy közokiratnak minősülő igazolványhoz jutott hozzá, ám ezek közül az adó- és a közgyógyellátási igazolvány tekintetében a vádirat nem tartalmazott tényeket.

A vád tárgyát az XY nevére szóló személyazonosító igazolvány és lakcímet igazoló hatósági igazolvány felhasználása képezte, s ezen okiratok tekintetében állapított meg az első fokú bíróság bűnösséget.

A másodfokú bíróság ennek kapcsán kifejtette, hogy a más személy nevére kiállított személyi igazolvány és lakcímkártya ismeretlen személytől megszerzése ugyan nem minősíthető jogszerű magatartásnak, mégsem ad kellő alapot a közokirattal visszaélés vétsége törvényi tényállásának megállapítására. Önmagában a birtokbavétel nem tiltott magatartás, attól válik büntetendővé, ha más személytől, annak beleegyezése nélkül történik.

Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a Bírósági Határozatokban 2001/263. számon közzétett jogesetre.

A vádlott nem a törvényi tényállásban meghatározott módon került a közokiratok birtokába, hanem az azokat ténylegesen birtokló személy beleegyezésével. Így a vádlott részéről történt megszerzés akkor sem jogosulatlan, ha az okiratokat neki átadó személy nem jogszerűen jutott az igazolványokhoz.

A harmadfokú bíróság is alkalmazhatónak látta jelen ügyre a másodfokú bíróság által felhívott eseti döntést.

A büntetés kiszabása körében felmerült körülményeket helyesen értékelte a másodfokú bíróság, valamennyi bűnösségi tényezőt súlyának megfelelően vette figyelembe.

Az eljárás során a vádlott soha nem hivatkozott kiskorú gyermekes családos voltára, s ilyet a rendelkezésre álló iratok sem támasztanak alá.

A terhelttel szemben a jelen eljárást megelőzően alkalmazott joghátrányok fokozatosan szigorodtak, de a kívánt visszatartó hatást ez sem biztosította. A többszörösen büntetett előéletű vádlott ellene folyó büntetőeljárás és feltételes szabadság hatálya alatt valószínűsítette meg a jelen ügyben terhére rótt, egymással halmazatban álló cselekményeit.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés törvényes joghátrány, amelynek enyhítésére a harmadfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a bejelentett fellebbezést alaptalannak találva, a Fővárosi Bíróság 27.Bf.III.7377/2010/6. számú ítéletét a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Ebből a harmadfokú eljárásban - a kirendelt védő díjaként - felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezte, a Be. 338.§-ának (1) bekezdése alapján.

B u d a p e s t , 2011. évi január hó 25. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
tanács elnöke

Dr. Sebe Mária sk.
előadó bíró

. Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 27.Bf.III.7377/2010/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 2.Bhar.349/2010/4. számú helybenhagyó végzése folytán 2011. évi január hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. évi január hó 25. napján

A kiadmány hiteléül:
Udud Sándorné
bíróági ügyintéző

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke